

ACO, DEL PASSAT AL PRESENT

DOSSIER L'ACO en la història de l'AC (2)

Bilbao Intercambio ACO 2007

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

<p><i>Orientacions i objectius</i></p> <p>[03] En peu de justícia cap al IX Consell » Comitè permanent</p> <p><i>Llegir l'Evangelí avui</i></p> <p>[04] El servei com a manera de viure (III) » Josep Esplugas</p> <p><i>Vida del Moviment</i></p> <p>[06] Ens comprometem fora. I, dins el Moviment? » Grup Santa Margarida</p> <p>[07] Declaració final del Seminari del MTCE</p> <p>[08] Seminari del MTCE » Josetxo Ordóñez Etxeberría</p> <p>[10] Experiència compartida » Carme, Loli, Paula</p> <p>[10] Testimonis d'estudi d'Evangelí » Zona Baix Llobregat</p>	<p>[11] Formació a l'arxiprestat » Líria Román</p> <p>[12] Què significa per a mi ser de l'ACO » Josep Anton Belchi</p> <p>[13] Acció sindical » Andrés Viedma</p> <p>[13] El procés de Bolonya amb ulls d'estudiant » Gemma Tejedor i Bonastre</p> <p><i>Un dia en la vida de...</i></p> <p>[15] Una professora d'institut » Helena Antó</p> <p><i>Parlem amb</i></p> <p>[16] Maria Glòria Cardoso, presidenta del MTCE » Ton Clapés</p> <p><i>El món tal com és</i></p> <p>[18] Experiència de comunitat a Nicaragua » Lluís Sierra</p>	<p><i>Col·laboracions</i></p> <p>[19] Respuesta al artículo sobre México » Rocío Elvira Q</p> <p>[20] Militant de l'ACO, vianant de la història » Albert Marín</p> <p>[21] Recordando a Maria » Carmen López Solavera</p> <p>[22] Homilía de Jordi Fontbona en el entierro de Juanita</p> <p>[23] La España profunda » Prudenci Merayo</p> <p><i>Cultura</i></p> <p>[24] Peatonos de la historia del Baix Llobregat (Testimonios y biografías)</p> <p>[24] Escola, religió i poder Autor: Enric Canet, Jordi Puig i Pere Vilaseca</p>
--	--	--

sumari

Presentació

Benvolguts militants, finalment (per raons tècniques no va sortir a principi d'estiu) ja teniu a les mans el butlletí de l'ACO, el primer acte de servei després de les vacances i una eina de reflexió al vostre abast per poder llegir i fullejar en algun moment de recés, difícil sempre de trobar en l'arrencada del curs, entre retorns a les escoles, a les feines, a la vida diària en general, aquells, evidentment, que hagin pogut fer vacances.

En aquest butlletí hi trobareu la segona part del dossier que el nostre consiliari general, Jordi Espí, dedica a l'ACO com a entitat, i també com a membre i part important dels movi-

ments d'Acció Catòlica. En aquesta retrospectiva històrica que va començar en el número passat hi veurem parts de la nostra història que possiblement desconexíem, així com elements de reflexió sobre el futur de l'Acció Catòlica, de l'ACO en particular i de la classe obrera i treballadora en general.

Un altre plat fort que apareix en diverses seccions de la revista és el seminari del MTCE, celebrat a Barcelona abans de l'estiu. El fet d'haver tingut a la nostra ciutat aquest esdeveniment i les nombroses conclusions que se'n van extreure, començant per tot allò que fa referència a la immigra-

ció i les seves conseqüències, han generat multitud de reflexions, algunes de les quals podreu llegir en aquestes pàgines.

I pel què fa a la resta, les seccions habituals, amb testimonis de militància, revisió de vida, vida de moviment, reminiscències del primer de maig i de Setmana Santa, testimonis de militància obrera, exercicis espirituals d'agost... En fi, tot i més per poder mantenir el nostre compromís militant durant el curs, un compromís d'obligada compaginació amb allò que ens ocupa diàriament al llarg de l'any: la família, els amics, la feina, el grup, i per què no, una mica de pregària. Bon curs a tothom.

Revista trimestral de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

c/Rivadenedeyra, 6 8è 08002 BARCELONA

tel. 93 412 48 88 fax 93 318 81 87 acocat@arrakis.es www.treballadors.org/aco

Equip de redacció» Albert Marín, Enric Mateu, Josep Pascual, Cèlia Santiago, Ton Clapés, Núria Cellalbo i Jordi Joan Aymerich.

Impressió» Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació» Jordi Bertran Cequiel

el butlletí

En peu de justícia cap al IX Consell

COMITÈ PERMANENT

Entrem en aquesta tardor amb una situació complicada de crisi econòmica que agreuja la situació de moltes famílies. Mesos enrere vam viure uns dies amb escassetat de mitjans que donem, normalment, per segurs a casa nostra: l'aigua, els carburants (i les conseqüències corresponents). Tot això, i d'altres fets que anem vivint, ha comportat, (està comportant) una conjuntura que fa trontollar o posar en qüestió el nostre sistema econòmic i també del nostre estil de vida i afecta gran part de la població. Certament, davant d'aquesta problemàtica ens sentim moltes vegades impotents. Però la fe en Jesús ens rescata d'aquest pessimisme i ens posa en "peu de pau i de justícia" per canviar, ni que sigui a petites passes, el nostre entorn, el nostre món. Caldrà, doncs, continuar reivindicant allà on som la dignitat de la classe treballadora i acompanyar-nos i ser solidaris en aquests moments difícils.

* * *

En l'àmbit del moviment, comencem aquest nou curs amb la Jornada General, punt de retrobament anual. La ponència oferta pels nostres amics Isidre Ferreté i Montserrat Sidera ha d'impulsar-nos a reflexionar sobre l'espiritualitat militant i el nostre "ser i fer" moviment, avui i aquí. Tot això, per tal d'engagar un curs en què, des del Comitè General, es proposa que els grups facin una Revisió de Vida pro-

gramada sobre la iniciació per "prendre'ns el pols" en aquest aspecte clau de la nostra militància. Un curs que finalitzarà amb la celebració del nostre IX Consell. En el consell, tindrem l'oportunitat de triar les prioritats que guiaran la nostra acció militant els anys vinents. El procés de treball de les prioritats començà el curs passat. Sis persones de l'ACO (o properes al moviment) van definir sis propostes de temes que responen a les necessitats que tenim per ser més evangelitzadors allà on som. Després de presentar aquests temes a la Jornada General, iniciem un procés als grups i a les zones (o diòcesis) per seleccionar les propostes que es creguin més importants. Us encoratgem a treballar-hi per tal que entrem tots plegats en dinàmica de Consell, en definitiva, en dinàmica de moviment.

Però al Consell també tindrem l'ocasió de parlar sobre temes que ens preocupen, internament, com a moviment. Aquests temes s'han definit en el nostre Comitè General i seran treballats prèviament per grups formats per persones del mateix Comitè, militants de les Comissions corresponents i altres militants. També als grups es podran debatre les propostes que realitzaran els grups de treball.

Així, en aquest "procés" del IX Consell de l'ACO la paraula clau és la PARTICIPACIÓ. La desitgem, la treballarem i l'aconseguirem!

El servei com a manera de viure (III)

Mt 25,14-30

JOSEP ESPLUGAS
CONSILIARI VALLÈS OCCIDENTAL

El “servei” als altres és el fruit de la posada en joc de les nostres habilitats i coneixements, amb esforç i responsabilitat. El nostre testimoni obrer a les comunitats i al món ha de ser un testimoni eficaç, convençut i convincent. El risc d'equivocar-se hi és, però el Senyor amb tota seguretat ens disculparà d'haver errat, però no ens disculparà la inactivitat i la mandra. D'aquestes actituds caldrà que ens perdoni. I perdonar no és ben bé el mateix que disculpar.

Un text que ens pot ajudar, potser el text que més ens pot ajudar, és la paràbola dels talents (Mt 25,14-30).

1. El text. Paràbola dels talents

De manera semblant, un home que havia de fer un llarg viatge va cridar els seus servents i els va confiar els seus béns. A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un —a cada un segons la seva capacitat—, i després se'n va anar.

Immediatament, el qui havia rebut cinc talents els va fer treballar i va guanyar-ne cinc més. Igualment, el qui n'havia rebut dos en va guanyar dos més. Però el qui n'havia rebut un se'n va anar a fer un clot a terra i va amagar-hi els diners del seu amo.

Al cap de molt de temps arriba l'amo d'aquells servents i es posa a passar comptes amb ells. Es presentà el qui havia rebut cinc talents i en dugué cinc més, tot dient: “Senyor, em vas confiar cinc talents; mira: n'he guanyat cinc més”. L'amo li va dir: “Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor”.

Es presentà també el qui

havia rebut dos talents i digué: “Senyor, em vas confiar dos talents; mira: n'he guanyat dos més”. L'amo li va dir: “Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor”.

Es presentà encara el qui havia rebut un talent i digué: “Senyor, sabia que ets un home dur, que segues on no has sembrat i reculls on no has escampat. Vaig tenir por i vaig amagar a terra el teu talent. Aquí tens el que és teu”. Però l'amo li va respondre: “Servent dolent i gandul! Sabies que sego on no he sembrat i recullo on no he escampat. Per això calia que possessis els meus diners al banc, i ara que he tornat hauria recobrat el que és meu amb els interessos. Preneu-li el talent i doneu-lo al qui en té deus.

Perquè a tot aquell qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda. I a aquest servent inútil llanceu-lo fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents”.

2. El context

El context pròxim, com en l'anterior estudi d'evangeli, és el conjunt del capítols 24 i 25 de Mateu, que contenen el discurs escatològic i més en concret el capítol 25, que és un conjunt de tres paràboles que mostren les condicions o actituds per assolir la vida eterna. La primera (v 1-13) insta a una actitud d'atenció a la realitat, la dels talents (v 14-30) urgeix a posar en joc les capacitats de cada u per donar fruit, la paràbola del judici final (v 31-45) ens explica en què consisteixen els fruits: la caritat, altrament dit les obres de la fe.

En un context més ampli, com és tot el Nou Testament, ens trobem amb molts altres textos en què es parla dels dons (carismes/talents) distribuïts a tots per l'Esperit i del deure d'esforçar-se per exercir-los en bé de la comunitat. Vegem-ne uns quants exemples.

1. *Tenim dons diferents, segons la gràcia que hem rebut. (Rm 12,16a).*

2. *Tot això és obra de l'únic i mateix Esperit, que distribueix els seus dons a cadascú tal com ell vol. (1Co 12,11).*

3. *Germans meus, de què servirà que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? Pot salvar-lo, potser, aquesta fe? Si un germà o una germana no tenen vestits i els falta l'aliment de cada dia i algú de vosaltres els diu: «Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos bé i alimenteu-vos», però no els dóna allò que necessiten, de què serviran aquestes paraules? Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta. Potser algú replicarà: “Tu tens fe i jo tinc obres; mostra'm, sense les obres, que tens fe, i jo, amb les obres, et mostraré la meva fe. Tu creus que hi ha un sol Déu? Fàs bé; però també els dimonis ho creuen, i fins i tot se n'esgarripen. Home insensat, vols comprendre d'una vegada que la fe sense les obres és estèril?” (Jm 2,14-20)*

4. *Tanmateix, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli, perquè és una obligació que m'han imposat: ai de mi si no anunciés l'evangeli! (1Co 9,16).*

5. *El més important d'entre vosaltres, que es faci el vostre servei. (Mt 23,11; cf Mt 20,26; Mc 9,35: 10,43).*

6. *Igualment vosaltres: ja que anheueu els dons de l'Espe-*

► *rit, cerqueu de tenir-los en abundància, però procureu que sigui per a l'edificació de la comunitat. (1Co 14,12).*

3. La perícopa paral·lela de Lluc

L'evangeli de Lluc presenta un text paral·lel a 19,11-27. En aquest cas la paràbola és una mena de barreja de dues paràboles. Per una banda es diu el mateix que a Mateu amb petites diferències però, per una altra banda, també es parla del refús del rei i del càstig que aquest infligirà als que el refusen, aspecte que no hi és a la narració de Mateu. No hi entrem.

4. Els personatges i les seves circumstàncies

4.1. *L'home (ric) que se'n va de viatge.*

Evidentment és Déu, que ha deixat als éssers humans l'administració de la realitat material, dotant-los, però, de "talents" per fer-la créixer. Tornarà a demanar comptes.

4.2. *Els tres homes a qui confia els seus diners.*

Tres o trenta-tres, és igual. Vol dir que tothom rep talents, aptituds, per enriquir la realitat i tothom té el deure d'esforçar-se a fer-los produir.

4.3. *"Altres servents"*

Són aquells a qui l'home ric dóna l'ordre de prendre el talent al que només en tenia confiat un per donar-lo a qui en tenia més.

5. Contemplació de l'escena

L'home ric entrega uns diners a uns determinats servidors i se'n va. Sembla que d'una manera implícita aquests ja saben què han de fer amb els diners que els han estat entregats. Tot dependrà del seu sentit de la responsabilitat perquè quan l'home ric torni els en demanarà comptes. Els dos primers posen els diners en joc i obtenen uns beneficis proporcio-

nals als talents que havien rebut. Els dos són premiats exactament igual: entren en el goig del seu senyor i reben la promesa que rebran més per tornar a fer la mateixa jugada, sembla. El goig dels dos servidors és merèixer la confiança del seu cap.

El tercer home ha tingut por d'arriscar. No s'ha esforçat per por de perdre els diners i quedar malament amb l'amo. No ha robat ni ha perdut el talent. No és un home dolent, potser tampoc no és gandul; simplement no està a l'altura de les exigències del Regne. Com que no respon a la confiança del seu senyor perd el poc que té i és exclòs del servei i de la casa de l'amo. El poc que té és donat al qui en té més.

6. Contemplació del nostre món

6.1. *Constatacions prèvies.*

1ª Tots, cada un personalment, hem estat dotats d'aptituds en més o menys grau. Jesús amb el do de l'Esperit Sant ens fa do de les capacitats o carismes amb els quals hem estat afavorits en benefici del projecte del Regne de Déu (cf Jo 15,16).

2ª Tots tenim l'obligació moral de descobrir-les i posar-les en joc en vistes a complir la missió que ens ha estat confiada, la missió dels deixebles de Jesús: Anunciar la proximitat del Regne, treure "dimonis" i guarir tota malaltia (Mt 10, 7-8; Lc 10, 9). Anunciar el Regne consisteix a incorporar al grup dels deixebles tots els pobles, batejant-los i ensenyant-los tot el que Jesús ha manat (Mt 28,19-20), predicant la conversió i el perdó dels pecats (Lc 24,47-48; Jo 20,22)

6.2. *L'escenari, els actors i les actuacions.*

L'escenari és el món i els tres homes són (els) membres de la comunitat dels creients en Jesucrist. Els inversors en borsa, els empresaris, els que emprenen

un negoci no es juguen els diners de qualsevol manera. S'han procurat una formació adequada, estudien el mercat, planegen i executen una determinada estratègia en la recerca dels màxims beneficis; no poden ser ni pusil·lànimes ni ganduls. El deixeble de Jesús ha d'actuar de manera anàloga amb el màxim esforç i cercant la màxima eficàcia, a partir de les capacitats pròpies i de les necessitats de l'entorn. És a dir, sap "veure" el món, es procura la formació i la informació suficient per poder "jutjar" i "actua" decididament.

6.3. *Retre comptes.*

Un detall, importantíssim però, és que el capital no és propietat del deixeble, sinó de Déu i és del tot raonable que Déu vulgui passar comptes i que els passi i que, en passar-los retribueixi el deixeble diligent i li expressi el seu agraïment, fent-lo participar del seu goig (del goig de l'amo, s'entén); el fa entrar al seu cercle íntim (Mt 25, 21.23). Dit d'una altra manera: "Rebeu en herència el Regne" (Mt 25, 34). Si retribueix els deixebles diligents sembla també lògic que blasmi el deixeble improductiu.

6.4. *"A qui més té, encara se li dóna més" (Mt 25,29)*

D'entrada no sembla just i, si no és just, no és evangèlic. Per tant, caldrà trobar-hi alguna explicació. Aquesta dita de Jesús surt en altres llocs: en el paral·lel de Lc 19,26; a Mt 13,12 després de la paràbola del sembrador i a Mc 4,25 i Lc 8,18 després de la paràbola del sembrador i de la llàntia encesa. L'explicació pot ser la següent: Qui més s'ha enriquit i ha crescut com a persona en la dinàmica del servei, qui més ha aprofundit en el misteri del Regne de Déu més fàcilment i ràpida segueix enriquant-se, segueix creixent. Al contrari, qui s'abandona, qui baixa la guàrdia (recordem Mt 25, 1-13), qui negligència el servei acaba empobrint-se i arriba a perdre el poc ►

Ens comprometem fora. I, dins el Moviment?

GRUP SANTA MARGARIDA
DIÒCESI DE VIC

Som un grup d'ACO de Santa Margarida de Montbui que hem fet una reflexió sobre la tasca de responsabilitat diocesana i la volem compartir amb tot el moviment. Voldríem fer reflexionar els grups sobre la responsabilitat, el servei del grup i alhora del moviment.

Ara tenim una persona al grup que està desenvolupant la tasca de responsable diocesà. Aquest any la seva responsabilitat acabaria perquè ja fa tres anys que ho és i el compromís inicial demanava aquesta durada. Ell ja ha començat la recerca del nou responsable però tot-hom ja té altres compromisos, responsabilitats i/o prioritats i ningú no té temps d'assumir aquest servei. Aquesta persona es planteja la possibilitat de continuar fent la tasca, però planteja la possibilitat de fer el servei com una tasca remunerada.

Aquest fet provoca una revisió de vida al grup.

Hi ha diferents opinions, valoracions per entendre aquesta realitat. D'una banda tenim gent que no entén aquest fet de passar a ser remunerat, sembla que vulgui ser un pesseter, però ningú vol implicar-se en la

nova responsabilitat que quedarà descoberta. D'altra banda valem que hi ha tasques evangelitzadores dins la pròpia església que també tenen una remuneració, com són els propis mossens. Ens costa fer coses gratuïtament, però quan aquest servei té una recompensa econòmica també té una altra mirada dins la societat, té un valor de professionalitat; potser donaria una nova imatge de modernitat i de professionalització de les tasques de responsabilitat. Es valora positivament tenir representants del grup a les reunions del moviment, i també per la pròpia persona qui aporta la realitat que coneix i descobreix d'altres.

Quan mirem al nostre voltant trobem que és una situació habitual als grups i les associacions que participen de la nostra vida. Tots els membres participem d'associacionisme i hem viscut aquest fet en diferents ocasions: a la casa d'Andalusia no teníem relleu de president, a la federació de moviments no tenen responsable de zona, a les associacions de pares d'escoles tenen motivadors de pares.

Ens plantejem potser un canvi de mentalitat de fer dels laics, potser amb les responsabilitats remunerades es donaria també una millor imatge de l'Església de la qual participem.

L'Evangeli com sempre ens ajuda a avançar, a reflexionar i a madurar; hem triat Mt 9, 35-38, que ens parla de la collita abundant i la manca de segadors, i també Mt 5, 13-17, que ens parla del compromís i servei a la comunitat.

Aquesta reflexió de dies ens porta a una valoració de les tasques de servei solidàries i les remunerades. També pensem que les persones implicades acostumen a ser les mateixes i cadascú de nosaltres haurà d'assumir la part de responsabilitat que comporta pertànyer a un grup d'ACO i estar dins l'Església. Ens preguntem per què és tan difícil trobar relleus. Creiem que si el servei estigués remunerat i professionalitzat seria una via de solució? A nivell personal quin és el nostre paper al grup de revisió de vida? I com a militants de l'ACO?

Ens restaria pregar per tota la feina que fan els responsables d'ACO, les associacions i les entitats.

- ▶ que tenia; acaba embrutint-se i deshumanitzant-se.

7. Conclusions

1. Reflexionar sobre les aptituds o carismes personals. És un bon exercici descobrir quines aptituds té cadascú i, encara potser més important, quines no té.

2. Analitzar com posem en joc aquestes aptituds al servei dels altres (la família, els companys de treball, els veïns, la

comunitat parroquial, l'escola dels fills, aquella ONG amb la qual ens hem compromès, el partit, el propi grup de l'ACO, l'ACO mateixa...

3. Pensar honestament si la mandra ens limita, si la por de fracassar ens paralitza.

4. Una vegada més podem preguntar-nos si som conscients que fer el bé, donar-nos, és la causa, l'única causa; del nostre enriquiment personal?

8. Una qüestió ¿oblidada? per Jesús en aquesta paràbola

En cap moment no es parla de la possibilitat d'equivocar-se a l'hora d'invertir els talents. Què li hauria passat al servent que havia rebut deu talents si els hagués perdut? Una resposta possible és que la "punta" de la paràbola és l'esforç i no pas l'encert. Les paràboles no ho resolen mai tot. La pregunta queda oberta.

Declaració final del Seminari del MTCE

“Emigració i mobilitat de treballadores i treballadors a Europa”

El MTCE en el seu Seminari del 15 al 18 de maig de 2008 a Barcelona s'ha ocupat del tema “Emigració a Europa”. En particular ha analitzat i valorat la situació dels anomenats immigrants il·legals així com la dels refugiats i cercadors d'asil. Ja en un Seminari del MTCE del 10 al 13 de maig de 2007 a Sevilla van ser tractades i descrites (vegi's Declaració de Sevilla del 13/V/2007) les connexions i conseqüències fonamentals que es plantegen amb el tema “Emigració a Europa”. Recordem afirmacions centrals de Sevilla:

“El MTCE es compromet a una cultura positiva d'integració a Europa i s'oposa a la imatge d'Europa com a “fortalesa” a defensar. La Unió Europea i els seus estats membres han de combatre activament, en el context de la comunitat internacional, les causes de l'emigració, la fuga i l'expulsió de gent. Un element essencial per a això és la lluita mundial contra la pobresa en ordre a aconseguir una justícia global.

- La Unió Europea ha de concebre una política unitària d'asil, immigració i visats, que respecti la norma dels drets humans.

- La convenció de Ginebra sobre refugiats s'ha de convertir en dret europeu il·limitat, exigible judicialment.

- Cada ésser humà, com a persona que té una dignitat, està dotat de drets. Aquests drets han de ser reconeguts, no poden ser concedits per estats o governs.

- Les immigrants i els immigrants són, segons la nostra concepció cristiana, germanes i

germans nostres. Estimar Déu amb tot el cor implica estimar el proïsme com un mateix. Acollir immigrants significa acollir Déu enmig nostre. L'evangeli de l'amor al proïsme i al foraster (Mt 22,34-40) exigeix fets decidits de solidaritat amb els forasters. La dignitat dels humans és garantida per Déu. Aquesta concepció aguditzada la sensibilitat pel destí de les immigrants i els immigrants independentment de la seva pertinença religiosa i nacional.”

Com a complement a les conclusions de Sevilla, a Barcelona es van acordar les següents consideracions:

- L'emigració fomenta l'intercanvi econòmic i cultural entre les diverses parts del món. És expressió de la globalització i un fenomen que en molts aspectes resulta evident i altament necessari. L'emigració ens dóna l'oportunitat de crear la consciència d'un únic món, d'una responsabilitat comuna pel desenvolupament d'aquest únic món en totes les seves parts. L'emigració crea la consciència que l'encontre amb persones d'altres cultures no és res que ens amenaci, sinó que ens enriqueix.

- Constatem l'encara creixent injustícia en la distribució de béns i d'oportunitats en tots els països de la Unió Europea i per tot el món. Aquesta injustícia obliga sovint la gent a immigrar, de manera legal o de l'anomenada il·legal; és a dir, sense documents d'entrada, sense permís de residència o de treball, per tant sense papers. Les institucions de la Unió Eu-

ropea segueixen una política inhumana de seguretat, que es mostra simbòlicament reforçant les barreres en les fronteres exteriors de la Unió Europea. Amb això es cerca de compensar el fracàs en la política econòmica, exterior i de desenvolupament.

- El MTCE es manifesta contra la idea que les mesures polítiques s'han de sotmetre, com a primera prioritat, a criteris d'èxit econòmic. Això inclou també la idea que sigui prometedora fomentar una immigració que atreu treballadors especialment qualificats i tanca les portes als que fugen de la pobresa.

- A més, el MTCE es manifesta contra la tendència a criminalitzar l'anomenada immigració il·legal i a exposar-los a sancions penals. Qualsevol llei que no doni el primer lloc a la persona, prescindint de la seva extracció social, de la seva cultura i religió, és una llei falsa. Cal que la política i les autoritats dels països receptors es preocupin de propiciar una regularització, la superació de la situació il·legal, amb la màxima rapidesa.

- En la Unió Europea es donen intents de crear regulacions per les quals els refugiats, els cercadors d'asil i els anomenats immigrants il·legals puguin ser custodiats fins a 18 mesos i, en certs casos, més temps. En molts llocs, els campaments d'acollida equivalen a una presó. En lloc d'això, cal tenir una cura adequada dels refugiats i cercadors d'asil, així com de les seves famílies i ▶

► facilitar la seva integració en els països receptors.

- Sovint són polítics, l'élite política i econòmica, els qui creen una sensació d'amenaça respecte de la immigració. Especialment en època d'eleccions, es fomenta la por a l'esquena dels immigrants. El MTCE es pronuncia contra el retorn continu d'aquest populisme de dretes.

El MTCE pren posició davant els següents reptes:

Recordant afirmacions centrals de la declaració de Sevilla, ens comprometem una vegada més en els següents aspectes:

- Intensificarem el treball de formació dels nostres membres i activistes. Caldrà respondre a les pors existencials mos-

trant les veritables causes del fenomen.

- Ens oposarem a tendències xenòfobes i desemmascararem els esquemes d'argumentació populista de dretes. Discutirem críticament amb els mitjans de comunicació i les notícies que propaguen aquestes tendències.

- Establirem aliances i confederacions amb grups cristians, la pastoral dels immigrants, ONGs i sindicats.

- Reforçarem la comunicació i el diàleg amb les organitzacions d'immigrants, formarem grups interculturals de base, cercarem el diàleg amb les comunitats musulmanes en les nostres esglésies i en les seves mesquites.

- Ens volem familiaritzar amb la vida de les immigrants i els immigrants i amb les seves famílies, visitar-los, formar comunitats de veïns, establir contactes amb les escoles i estar els uns prop dels altres. Cerquem especialment el contacte amb grups de dones musulmanes.

- Volem oferir ajuda concreta en els llocs de treball, en la recerca de feina i de vivenda, aconsellar i indicar organitzacions que poden oferir més ajuda, com per exemple els sindicats.

- Veiem un repte important en la fase de les eleccions al Parlament Europeu de l'any 2009. Cercarem intensament el contacte i el diàleg amb polítics, candidates i candidats a Europa, per discutir-hi les nostres posicions sobre el tema "Emigració".

Seminario del MTCE

Barcelona, 15-18 de mayo de 2008

JOSETXO ORDÓÑEZ ETXEBERRÍA
GRUPU 02 - ZONA SAGRERA-SANT ANDREU

Ha pasado casi un mes desde que acabó el seminario del movimiento de trabajadores cristianos de Europa. Sin embargo, todavía tengo un recuerdo vivo de mi experiencia en el seminario. Para mí, la primera sorpresa, fue el número de participantes y la diversidad de orígenes de cada uno de ellos: representantes de muchos países de Europa del sur, mediterráneos, del norte, del este, países veteranos dentro de la Unión Europea, países recién incorporados a ella, países ricos, países pobres. Representantes de movimientos unos más políticos, otros más sociales, otros más sindicales, unos de derechas, otros de izquier-

das. Pentecostés de lenguas, Europa de los movimientos. En común, la fe.

La segunda sorpresa para mí fue la calidad de la organización y de la acogida. Creo que en ACO debemos felicitarnos por el éxito organizativo: el excelente servicio de traducción, las comidas y los refrigerios, el programa, los materiales y los contenidos.

En medio de tanta diversidad, es complicado obtener consensos, llegar a acuerdos que satisfagan a todos. También es complicado centrar las materias de discusión. Los matices que son importantes para unos son más relativos para nosotros, las cuestiones que

preocupan en algunos países no son las que preocupan en el nuestro. Un tema candente en Europa occidental es el de la inmigración irregular. Países como Francia, Italia, España, Alemania, son receptores de inmigrantes. En cambio, la mayoría de los países del este (países bálticos, Rumanía, Polonia) no lo son. Por eso, el énfasis que se puso en el seminario en la cuestión de la inmigración irregular creo que no satisfizo del todo a algunos movimientos del este de Europa; digamos que tuvo una acogida más bien fría.

Me parece que la diferencia de la declaración de Barcelona respecto a la declaración de Sevilla de 2007 está en que en ►

► la de Barcelona se introduce explícita y centralmente la cuestión de la inmigración irregular. Y se introduce expresa y centralmente para denunciar la creciente precariedad y el desamparo legal y social que sufre el colectivo de inmigrantes que desea residir en esta parte Europa y no tiene permiso para hacerlo. Quizá no podía ser de otra manera, pues los acontecimientos que se estaban viviendo casi simultáneamente a la celebración del seminario, en Bruselas, nos obligaban a ello: el debate en el seno de la comisión europea sobre la directiva de retorno de los inmigrantes en situación ilegal, cuyo texto finalmente se ha aprobado a finales del mes de mayo y que ahora se encuentra en el parlamento europeo. Será más fácil ilustrar esta cuestión si recuerdo alguno de los contenidos que han salido en los medios de comunicación sobre esta directiva. Por ejemplo, la posibilidad de internamiento de inmigrantes en situación irregular por un período de seis meses prorrogables a dieciocho meses en algunos casos excepcionales. En nuestro país, cuando el plazo de internamiento no puede superar los 40 días ya hay voces autorizadas que estudian la posibilidad de incrementar hasta 60 días este plazo de internamiento, seguramente animadas por la filosofía que inspira esta directiva europea.

Ya lo he dicho antes, como hay movimientos de países europeos que no conocen más que de referencia las crisis humanitarias de los africanos que llegan a España o a Italia desde Mauritania, desde Libia, desde Marruecos, a través de frágiles embarcaciones, pues es difícil hacerse una idea cabal de la contundencia con la que debería denunciarse esta situación. Por eso he echado de menos está mayor contundencia. Creo que para contentar a todos, he-

mos sacrificado la utilización del lenguaje profético que nos es propio y en algunos momentos hemos pasado a utilizar el lenguaje de los lugares comunes al que se reduce lo políticamente correcto.

También considero que ni la difusión de los contenidos y del programa del seminario ni la implicación de los militantes de nuestro movimiento ha sido óptima; quiero decir que en mi opinión, la celebración del seminario y los temas de los que se trató han pasado de puntillas entre la mayoría de nosotros. A veces pienso que el tratamiento de la inmigración que-

da encargado a una especie de élite de personas bien informadas o profesionales, pero que el análisis, la reflexión y la síntesis no alcanzan a la generalidad de la militancia. Y es un error, porque los extranjeros ya conviven entre nosotros, en medio de la cotidianidad, en todos los niveles, y todos tenemos algo que decir. Como repetía Marx, parafraseando a Terencio, nada de lo humano nos es ajeno.

Pero no todo es denuncia, no todo es poner sobre la mesa, con un puñetazo si es necesario, la crudeza y la hipocresía con que nuestras sociedades, es decir nosotros mismos tam-

bién, asistimos a la llegada de extranjeros. Pues con ello, no llegamos más que a hacernos cargo de la realidad, o sea nos quedamos en una dimensión intelectual sobre la realidad o como mucho, en una dimensión ética, la de cargar con la realidad. Pero parece que lo realmente profético debería ser el encargarse de la realidad, como dimensión práxica, y dejarse cargar por la realidad, como dimensión de gracia. Decía Ignacio Ellacuría que la inteligencia “no se ha dado al hombre para evadirse de sus compromisos reales, sino para cargar sobre sí con lo que son realmente las

cosas y con lo que realmente exigen”.

En esta dimensión de praxis y de gracia tanto el seminario, como la declaración final de Barcelona ciertamente son un principio, son una mediación para empezar a encargarnos de la realidad y dejarnos cargar por la realidad. Pero solamente un principio pequeño, pobre, con claroscuros. Es que, para ello, es urgente una conversión personal y por tanto, colectiva. Y éstas todavía no han llegado. En eso también seremos no sólo proféticos, sino utópicos. O no seremos nada en absoluto.

Experiència compartida Arbúcies 2008

CARME, LOLI, PAULA

Com gairebé cada any els exercicis de l'ACO s'han realitzat a final d'aquest mes d'agost. Aquest estiu hi hem participat vint-i-un militants i dos simpatitzants del moviment. Ha dirigit les xerrades l'Emilià Almodòvar, capellà obrer i consiliari de la JOC i de l'ACO. Ha estat una persona oberta i molt propera que ens ha arribat molt a tots. Com els últims anys hem gaudit de la natura i de molta tranquil·litat al Casal de Pau d'Arbúcies.

El fil conductor del treball ha estat: Som persones pelegrines pel desert de la vida. Ho som individualment, com a

moviment i com a església. A l'itinerari de la nostra vida cadascú carrega amb la seva motxilla acompanyat d'altres pelegrins i de l'amor incondicional del Pare. Fent camí per la vida, pel desert de la vida, sentim la crida a confortar els qui ho passen malament, i això ens fa esdevenir profetes en el nostre temps.

Cada dia, l'Emilià presentava al matí i a la tarda una sèrie de textos bíblics i d'altres lectures inspirades en la seva experiència i vivència personal. Individualment, treballàvem com volíem el material donat. Al vespre, abans d'anar a sopar,

es compartia lliurement la reflexió feta al llarg de tot el dia. Començàvem i acabàvem la jornada a la capella fent pregària. Durant l'estada hem celebrat dues eucaristies molt compartides.

En aquests dies que ens ofereix el moviment sempre es crea un ambient de molta convivència entre tothom. Com que som menys gent que en altres trobades, la comunicació entre les persones és més profunda, és única i especial. Es fa difícil d'explicar amb paraules el que sentim, només vivint l'experiència es pot entendre.

Testimonis d'estudi d'Evangelí

ZONA BAIX LLOBREGAT

"Reconegueu en els vostres cors el Crist com a Senyor; estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança." 1Pe 3, 15

Treballo des de fa més de vint anys en una cooperativa d'iniciativa social sense ànim de lucre i la nostra activitat o el nostre objecte social és l'atenció directa a les persones en les seves diverses necessitats. Quan em van proposar gestionar-la vaig acceptar pel tipus d'empresa que és. Era per a mi un repte i a la vegada un projecte que m'il·lusionava.

Les cooperatives tenen uns principis i una filosofia molt diferents dels d'una empresa mercantil. Són els mateixos treballadors els copropietaris i si realment ens ho creiem i ho portem a la pràctica, ens cal partir de la democràcia, és a dir, una persona un vot (no té més poder qui té més capital social

o diferent categoria laboral), la participació, dret a la informació, a ser consultat, a fer propostes, a decidir..., valors com la solidaritat, la transparència, l'honradesa, compartir... També ens exigim donar uns serveis de qualitat en la realització i en la resposta.

En els seus inicis, la cooperativa tenia entre tretze i quinze persones i en aquests moments som més de cent treballadors. Si al principi hi havia dificultats i algun problema, l'ampliació de la cooperativa en nombre de treballadors i entitats amb les quals treballem, ha fet que la gestió sigui molt més complicada i amb més exigència de dedicació, coneixements...

Confio en les entitats i persones amb què treballo i quan la resposta o els resultats no són els esperats i poden perjudicar la cooperativa, ho visc com una decepció, preocupa-

ció, i a vegades amb dolor i diria que també amb ràbia.

Estic convençuda que sola no hauria estat capaç en molts moments de seguir endavant, però ajudada per poder analitzar les causes i les conseqüències, revisant el meu actuar i el meu compromís i apostant per la defensa del col·lectiu enfront dels interessos personals, m'he vist amb forces i ganes de seguir treballant.

Diria que la raó de la meua esperança és com deia ahir en la Jornada del Primer de Maig de la Pastoral Obrera el bisbe J. Carreras que "...d'un fracàs neix una nova collita" i aquest fet l'he viscut en moltes ocasions, tot donant gràcies a Déu per l'experiència.

*Maria Martínez Rojas
Grup La Florida*

Mi testimonio va relacionado con mi equipo de la JOC donde llevo unos cuantos años. ▶

Formació a l'arxiprestat

LÍRIA ROMÁN

GRUP PLA DE FORNELLS-ZONA DE NOU BARRIS

Durant el període 2005-2006, un grup de vint persones de les parròquies del nostre arxiprestat ens vam reunir per fer un curs "d'iniciació pastoral". Persones de diferents edats, la majoria responsables de diferents àmbits de les nostres parròquies i amb la inquietud d'aprofundir en el nostre servei i en el nostre sentit d'església i de comunitat.

El curs el vam realitzar a la parròquia de Santa Engràcia i va anar a càrrec del Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes, impartit per en Joaquim Cervera, la Mercè, en Josep M. Jubany i Manel Bellmunt, i coordinat pel Josep M. Puxan.

Ens van ajudar a mirar la realitat actual del nostre món i de l'església, els canvis que es van donant i la dificultat que com a església tenim per anar vivint la nova realitat. En un altre bloc de temes ens van ajudar a aprofundir la nostra fe i el nostre sentit d'església amb el que suposa de creixement en vivència de comunitat i de responsabilitat. I les tres darreres sessions les vam dedicar a mirar les nostres comunitats per inten-

tar descobrir les mancances i els passos que haurien de fer per ser més "comunitat" i més anunciantes de l'Evangelí.

D'aquest primer curs d'iniciació pastoral, va sortir la necessitat de seguir aprofundint en aquests temes. Aleshores, els del Centre d'Estudis Pastorals es van oferir a fer un segon curs d'aprofundiment.

Els objectius d'aquest segon curs eren: dissenyar i portar a terme un projecte que afectés l'àmbit parroquial i arxiprestal i alhora créixer en la responsabilitat compartida, en especial en l'animació i coordinació global de la pastoral.

A partir d'una anàlisi de les necessitats de l'arxiprestat, es van elaborar dos projectes:

1-Celebració arxiprestal del Nadal: els joves com a protagonistes.

2-Treballar la dinamització dels consells pastorals.

El primer projecte es va realitzar el 2006. Amb la finalitat de crear una xarxa entre els grups joves existents que permetés realitzar accions futures.

Respecte al segon, s'està treballant durant aquest curs 2007-2008.

Què hem après

- Ha estat un espai de reflexió i d'anàlisi, que ens ha ajudat a donar sentit al que fem i cap a on volem anar.

- He pogut refermar la meua fe en Jesús. El significat de l'eucaristia. Que l'amor és la veritable essència del subjecte. Déu ens estima a cadascun de nosaltres i vol que nosaltres també ens estimem. Acompanyo perquè estimo, i perquè estimo prego per les persones que acompanyo.

- No hem d'oblidar que el subjecte de tota l'acció evangelitzadora és Jesucrist, i que l'Església és només un mitjà per transmetre el seu missatge.

- L'evangelització es proposa, no s'imposa. Hem de ser realistes i buscar el camins més adequats per evangelitzar.

- L'Església es fa cada dia, pas a pas. I tots som necessaris i imprescindibles.

- Ha significat una escola per reflexionar sobre les responsabilitats en equip.

- Hem compartit les diferents realitats, i ens ha fet valorar la diversitat dintre del mateix arxiprestat i de la mateixa parròquia, cadascú amb la nostra "idiosincràsia". ▶

▶ Soy consiliario de dicho equipo el cual probablemente el curso próximo pase a ACO. En principio parece que ellos tienen las cosas asumidas y aun así tienen incoherencias, parcelas personales aparentemente intocables, y esto me hace estar siempre en guardia, sufriendo por si hago bien mi papel como consiliario o no.

Mi acompañamiento lo hago en todo momento con humildad y respeto. El preparar las reuniones con la responsa-

ble me ayuda a seguir, a ser más positivo, sobre todo al preparar los textos para la RdV y los Estudios de Evangelio.

También hay momentos bajos y cansancio, entonces pienso que somos personas y no súper militantes. Llevar una acción de este tipo me obliga a planificarla muy bien ya que tengo que conciliar la vida militante con la familiar.

Loli está en la AAVV y en la AMPA del cole de Víctor, Carles está en la iniciación y

Víctor en el MIJAC de Santa Eulalia.

Todo esto me hace hacer un encaje de bolillos para que cuadren todos los horarios de reuniones de unos y otros y entremedio de este encaje hacer las tareas de la casa.

Hablando con Loli no pierdo la esperanza de ver que al final conseguiremos que todos nos entendamos a pesar de nuestras dificultades.

Jorge Gimeno
Grup Pujós IV

- ▶ - S'han donat eines per treballar les carències de les parròquies.
- Ha estat un espai vital de formació que hauríem de potenciar molt més.
- El treball arxiprestal és important per anar consolidant i enfortint les nostres comunitats.
- Tot el que hem après dins de les nostres comunitats cal portar-ho cap a fora.

Per tant, és necessari continuar el treball iniciat a nivell arxiprestal; treballar la responsabilitat dels laics, la presència dels joves i, en definitiva, potenciar el que ja tenim.

Per tot això, vull donar gràcies a Déu per tenir l'oportunitat de haver pogut realitzar aquesta formació. Vull manifestar l'agraïment als organitza-

dors, a tots els participants, per haver aconseguit que em sentís estimada i acompanyada, perquè tots junts, formem una gran família, que és l'Església i que hem de tirar endavant; i a altres persones que m'acompanyen o m'han acompanyat a viure la meva fe personal i en comunitat.

És fonamental viure la fe en comunitat!

Què significa per a mi ser de l'ACO

JOSEP ANTON BELCHI
RESPONSABLE DE LA DIÒCESI DE LLEIDA

Els companys m'han demanat que expliqui què significa per a mi "ser de l'ACO".

En primer lloc, el més important (per a mi) és el grup. Des de petit he estat en grups. El grup t'ajuda quan estàs malament i et permet ajudar quan els altres ho estan. T'ajuda a discernir coses que a tu sol et costen. En els moments difícils de la vida està al teu costat i en els moments feliços comparteix aquesta felicitat. Et fa capaç de fer coses que tu sol no podries: el que pot fer un grup unit és molt més que el que poden fer la suma dels seus components.

A vegades, el moviment et demana assumir una responsabilitat. En aquest cas, et sents recolzat pel teu grup i pels altres companys de les reunions on et toca assistir. Aquí em tenni: no tinc pas el carisma de dirigent i ara sóc responsable de l'ACO de Lleida. Això no seria possible sense el suport del meu grup de revisió de vida i de les altres persones del moviment. On no arribo jo, arriben ells. I, si estic perdut, només em cal fer un truc: de seguida trobem la solució.

Solament la dinàmica dels grups ja sembla un motiu suficient per pertànyer a l'ACO o a un altre moviment similar, però hi mancava alguna cosa. El grup sol, tancat en si mateix,

s'acaba morint. Li cal un enriquiment, pertànyer a una realitat més gran. En el cas dels creients aquesta realitat es diu Església. El cas és que les estructures més tradicionals d'aquesta església sovint ens han resultat difícils a molts. En canvi, els moviments ens donen uns altres mitjans que, sense substituir els tradicionals, ens han resultat més propers: trobades amb altres grups com el nostre, intercanvis amb altres moviments... Això et fa obrir la perspectiva: no som un grup aïllat, no estem sols. Un cop descobreixes això, és més fàcil redescobrir les estructures eclesials (la parròquia, la diòcesi...). Sí: és cert, continuen tenint les seves mancances, però ara ja ens en sentim part i podem posar la nostra contribució per fer-les més vives. Ara la nostra aportació, la nostra manera de veure la vida i la fe constitueixen una visió tan vàlida com una altra a la manera de fer i d'entendre l'Església.

D'altra banda, en els moviments especialitzats hi trobem l'àmbit (per a nosaltres el món del treball, per a altres el món rural o les professions). La nostra pròpia feina és el primer lloc on, dia a dia, vivim aquest món del treball. També, des de la nostra visió creient ens fem presents en llocs soci-

als i hi podem aportar la nostra veu diferent. De vegades ho fem com a moviment (per exemple: l'ACO i la Pastoral Obrera de Lleida organitzem des de fa alguns anys un acte públic en les proximitats del Primer de Maig, l'altre dia vam participar com a ACO en la signatura d'un manifest per a la mobilitat sostenible a l'àrea de Lleida...), d'altres vegades ho fem personalment (un recull que vam fer en una trobada de l'ACO de Lleida va fer evident la gran presència en diverses entitats que tenim els membres del moviment: des de ONGs, passant per diverses entitats socials, AMPAs, etc.). Aquesta participació fa que hi puguem aportar la visió creient i, al mateix temps, el moviment i el grup ens ajuden quan se'ns fa difícil saber com hem de actuar.

Així, doncs, entenc que en la meua pertinença a l'ACO hi ha tres eixos fonamentals:

- El grup de RdV.
- La dimensió eclesial i comunitària més amplia.
- La presència personal i col·lectiva en el món del treball i en la societat.

Crec que això em fa créixer com a persona, que m'aporta moltíssim i que permet que, en la mesura de les meves possibilitats, jo també hi pugui aportar.

Acción sindical

ANDRÉS VIEDMA
GRUP BESÒS-PRAT- ZONA BESÒS

Con este artículo no quiero hacer una descripción teórica de una realidad, sino compartir con todos la experiencia de un hecho que para mí representa una forma de nuestra identidad, la acción colectiva (la negociación colectiva), como respuesta a una realidad colectiva, y que además puede ser una acción transformadora y educativa.

Mi acción sindical ya tiene algún tiempo (18 años), durante este tiempo, mi crecimiento como militante obrero ha sido mucho, gracias a la experiencia vivida. Cuando hablamos de sindicato, tenemos la costumbre de no recordar cual es su sentido, por qué nació y cual es su objetivo: dar la dignidad a las personas que trabajan (Gn 1,27) y además creo que como cristiano también hay que aportar más.

Voy a dejar de teorizar, llevo más de doce años trabajan-

do en un empresa de más 500 trabajadores, repartidos en varios centros de trabajo, yo trabajo dentro de la factoría de SEAT, este año tocaba negociar nuestro pacto de mejora sobre el convenio provincial. En el se recoge los derechos y condiciones de trabajo (también algunas de nuestras obligaciones) e indirectamente o directamente parte de las condiciones de nuestras vidas (horarios, jornada laboral, permisos, salarios y otras más). Parece que solo sean cosas materiales y en principio sí lo son, pero con ellas marcamos como nos organizamos nuestras vidas, la posibilidad de poder cuidar mejor a nuestras familias, reconocer los derechos de colectivos como la parejas de hecho, y también adaptándonos a nuevas realidades, porque la dignidad en el trabajo es parte muy importante de nuestra dignidad.

Para mi la negociación co-

lectiva es parte de la lucha por las reivindicaciones obreras, al ser una respuesta colectiva muestra nuestra forma de actuar, pero como cristiano ¿qué puedo aportar?, esa es una pregunta importante para mí.

Creo que utilizando el título de un libro de Teodor Suau *Més important que la meta és el camí*, es la forma de tener siempre en cuenta al más pobre, como es importante la forma de actuar, no perdiendo el norte (Mt 18, 1 ss), sobre todo en esta sociedad que no premia la acción colectiva, todo lo contrario.

Para mi negociación colectiva es una expresión de que solo las respuestas colectivas pueden mejorar las condiciones colectivas y además de una forma justa.

Y como cristiano darle sentido de servicio y dar respuesta a las precariedades, colocando a la persona en el centro.

El procés de Bolonya amb ulls d'estudiant

GEMMA TEJEDOR I BONASTRE
MILITANT DE LA JOC DE MONTSERRAT

N'hi ha per tirar el barret al foc. I és que a hores d'ara i a causa de la gravetat i de les implicacions que ha tingut i està tenint el procés de Bolonya, no podem fer la vista grossa, i per descomptat, tampoc quedar-nos amb una mera opinió neutral. Vet aquí el descontentament, el rebuig, i la indignació davant la imposició d'una reforma que se'ns tira a sobre. Sense anar més lluny, i sent-ne un clar exemple, els fets del 4 de març. Quan un grup d'estudiants de la UAB es va tancar a la Facultat de Filosofia i Lletres per protestar pacíficament en contra de

la imposició Bolonya. Aquests van ser sorpresos per l'imperdonable escenari d'injustícies protagonitzat per l'entrada i càrrega policial sota l'autorització del mateix rector de la UAB, Lluís Ferrer.

El Pla Bolonya, no és cap realitat definitiva, sinó una declaració d'intencions que va tenir lloc el 1999 a Bolonya. Davant d'aquesta declaració, que es perfila a nivell europeu, cada país pot decidir si vol tirar endavant aquesta reforma i com la vol aplicar. A l'Estat espanyol es va instaurar el 2001 amb la coneguda LOU. El que ara per

ara és una declaració, doncs, vol veure la llum el 2010 amb l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES), conegut popularment com a Pla Bolonya. L'EEES pretén encetar un context de reformes educatives, però que van molt més enllà del marc universitari. Vol adaptar els sistemes educatius a les exigències de la nova economia, del teixit productiu i el mercat laboral.

En definitiva, comencem a olorar una onada neoliberal descarada, de la qual alguns, en algunes carreres, n'han fet un primer tast en forma de pla pi- ▶

► lot. Abans que el Pla Bolonya sigui una realitat definitiva, ja es veu un clar empobriment de l'ensenyament i on es començaria a cuinar un negoci ben sucós.

Anem a pams, per conèixer algunes de les mesures que defineixen el Pla Bolonya, i que entren en conflicte amb una bona part dels ideals dels estudiants i docents i que, clarament, aquestes dibuixen una línia de retrocés.

En primer lloc, es fa una nova regulació de les titulacions. Les llicenciatures/diplomatures concebudes fins ara, s'unifiquen en una sola nomenclatura que es diu grau. Amb el grau, adquireixes uns coneixements bàsics i unes aptituds enfocades a l'exercici professional d'una carrera. A l'hora de trobar la formació específica, l'has d'anar a buscar al postgrau, quan abans la trobaves en el segon cicle de la mateixa carrera. La creació d'aquest nou rang en les titulacions, fa que es tripliquin els preus, i que no tothom pugui accedir-hi fàcilment. A més a més, la cirereta del pastís arriba quan, amb el grau a la butxaca, i tenint les portes obertes al mercat de treball, els governs creuen que ja no és hora de subvencionar aquest postgrau que queda emmarcat per un impecable preu privat. Els estudiants reclamem aquesta formació de veritat a preu públic.

Si bé fins ara es contemplava la possibilitat d'aconseguir un beca, com a ajut econòmic a aquells estudiants amb menys recursos econòmics i basada en un bon rendiment acadèmic, ara ens en haurem d'acomiarar tot fent tractes amb préstecs bancaris. Clar, diners que un bon dia hauràs de retornar. Mentre les beques conceben estudiar com un dret, els préstecs teixeixen un vestit fet a mida per als més privilegiats.

Amb tot això, es pot anar

veient la introducció de mecanismes de mercat a la universitat, que condueixen a un cert grau de privatització d'aquesta; restringint el finançament públic i fomentant el finançament privat.

Tota reforma vol riscos. I el més alarmant arriba quan el Ministeri d'Educació decideix emprendre aquesta reforma

partint d'unes bones eines per aixecar-la. Amb ritmes fora de sèrie, on no hi ha torn de matí ni torn de tarda, sinó que passes a ser un estudiant a jornada completa. Francament, no és una bona idea, no et deixa temps per treballar fora de la universitat o fer altres activitats. L'avaluació continuada passa a ser d'una bona tècnica

amb finançament zero. Ja em direu quins riscos previndrem arribats a aquest punt. Però, tranquils, ja afluirem la bosa entre tots!

Posats a filar prim, l'oferta de carreres a la universitat ha d'anar enfocada al mercat de treball, la qual cosa fa que trontollin totes aquelles carreres que no surtin rendibles. I què en farem d'estudiar per amor a l'art? En fi, tot sigui per un bon lloc de treball i que les patronals ens rebin amb els braços ben oberts.

L'EEES aposta per una avaluació continuada a les carreres, enlloc d'avaluar els estudiants amb una única avaluació final. L'avaluació continuada se centra en el procés d'aprenentatge de l'estudiant i implica més feina, ja sigui a partir de treballs, parcials, pràctiques, seminaris, etc. El cert és que el moviment estudiantil des de sempre ha demanat la implantació d'una avaluació continuada, però,

d'avaluació a una incompatibilitat per a molts, i més sense partir de l'ajut econòmic de les beques.

Podríem dir moltes altres mesures que defineixen el Pla Bolonya o bé moltes altres de les conseqüències que aquestes provoquen, però de ben segur, que com més n'estirem més trobem un nou Pla d'estudis que no s'aguanta per enlloc.

Cal desmentir alguns dels denominadors comuns que ens venen clarament. El Pla Bolonya com a "coordinació europea", quan Grècia, des del 2006, se n'ha desdit i no s'ha ensorrat el món; o bé que un dels principals objectius és "connectar la universitat amb la societat", quan només percebem traves en l'ensenyament superior.

Com a estudiant, vull evidenciar la hipocresia amb què se'ns està transmetent aquesta nova reforma i que suposa un endarreriment en molts aspectes.

Un dia en la vida de...

Una professora d'institut (molt més que una professora)

HELENA ANTÓ
GRUP LLEFIÀ II - ZONA BESÒS

El dia comença a les set, o a quarts de set; depèn del dia. Els primers de llevar-nos som el Toni i jo. Preparem els entrepans de mig matí de tots cinc i parem la taula per esmorzar. Al cap d'una estona apareixen l'Albert i la Clara. Com que van a escola al costat de casa, apuren tant com poden. Els dies que entro a l'institut més tard de les vuit espero que es llevi el Gerard (el petit), i mentre es va vestint i esmorza, jo vaig endreçant. Ell encara fa primària i entra a les nou. Emrenc el camí cap a l'institut (mitja hora a peu). Travesso tot el poble i ho trobo molt agradable. Hi ha el punt de vida just per no trobar-te sola ni per sentir-te dins d'un mar de gent que va de pressa. Dono gràcies a Déu per aquests moments. Quan arribo, m'espera alguna classe o altres feines: com que tinc una malaltia a la vista, "gaudeixo" del que se'n diu una adaptació al lloc de treball. En el meu cas consisteix a fer deu hores de classe i tasques de coordinació i suport a la Junta Directiva. També hi ha dies que tinc entrevistes amb pares dels alumnes dels quals sóc tutora. En aquest aspecte, és molt curiós la diversitat que hi ha. En pocs dies em vaig trobar amb la mare de la Wafae (una dona marroquina, tapada de dalt a baix i que amb prou feines m'entenia; ens va haver d'ajudar la filla) i la mare del Borja

(una professora d'aeròbic vestida de xandall "pijo", que em va parlar dels viatges que fan a l'estiu). Entre aquests dos extrems hi ha una mica de tot.

Hi ha dos dies a la setmana que arribo a casa per fer el dinar. Primer arriba el Gerard. Més tard vénen els altres dos. El Toni sempre ve més tard, i, de vegades, només té deu minuts per dinar. Quan dinem és l'hora de comentar com ha anat el matí. A les tres ja tothom és fora. Bé, el Toni i jo tenim tardes lliures. Quan em quedo a casa se'm fan gairebé les cinc entre la cuina i la roba (sempre hi ha roba per rentar, per plegar, per guardar, o per totes tres coses, i sort que no acostumo a planxar gaire...).

Els dies que no arribo per fer el dinar ens el fa la Maria. De vegades, quan arribo ja no hi ha ningú. Dino molt tard, però també molt tranquil·la. Aquests moments de soledat i silenci m'agraden. Són moments que desitgem tenir els que estem tot el dia envoltats de gent. Llavors penso que la soledat i la falta de companyia permanents han de fer la vida molt dura.

Quan arriben de l'escola comença el rosari de les activitats: entrenaments, escola de música, anglès, catequesi... i el Toni, cotxe amunt, cotxe avall. Segur que també s'ha d'anar a comprar alguna cosa, sempre falta quelcom o, ai!, que s'ha acabat això o allò altre. Entre tot

aquest anar i venir vaig corregint, preparant classes, ajudant amb els deures o controlant que els facin, i fent el sopar. Hi ha dies que sopem per torns, segons els horaris que fa cadascú. Després de sopar és l'hora de trucar ma mare; ho faig cada dia des que va morir el meu pare (aviat ja farà un any). Viu amb el meu germà, però la filla és la filla. M'explica el que ha fet, pregunta pels néts...

Al Gerard li agrada que l'acompanyis a dormir. És el moment de tornar a parlar de com ha anat el dia i compartir-ho amb Jesús: li demanem perdó o li donem gràcies. Més tard se'n va la Clara, que també vol la seva ració de mama: m'explica coses, em pregunta què em sembla això o allò... I l'Albert, que té setze anys, normalment es conforma amb un simple bona nit. Tot i que si té ganes d'explicar alguna cosa, també ho sol fer a aquesta hora.

A la nit no acabem mai: algun dia miro o mirem la tele, l'Albert torna tard de l'hoquei, la roba, la cuina, preparar coses per a l'endemà, etc. Total que anar a dormir abans de la una és "misión imposible". A veure si demà no anem tan tard a dormir, ens diem amb el Toni. Però no hi ha manera.

Com us podeu imaginar, enmig de tot això hi ha lloc per a tot tipus de baralles i discussions: entre els germans, entre ells i nosaltres...

I així ha passat un dia més.

Parlem amb

Maria Glória Cardoso, presidenta del MTCE

TON CLAPÉS
GRUP RODALIES / ZONA MONTSERRAT

El MTCE ha hecho una llamada en favor de la inmigración y de no criminalizar la ilegal justo en el momento que los estados europeos se preparan para endurecer sus políticas de cierre de fronteras y agilizar las expulsiones. ¿Cómo se puede cambiar esta tendencia hacia la disminución de libertades y derechos?

Las tendencias europeas y mundiales son siempre muy difíciles de invertir. Sin embargo, creo que tenemos que creer que, ahora más que nunca, lo que se defiende en la Declaración Universal de los Derechos Humanos y los valores cristianos que defendemos tienen que ser las razones que justifican nuestras convicciones y nos llevan a actuar en los países en los cuales nos encontramos, para que la inmigración no pase a ser criminalizada.

Así, nuestra acción como militantes comprometidos a favor de los más desprotegidos, en este caso, los inmigrantes, junto con las autoridades políticas que puedan influir en la toma de decisiones, es fundamental y será capaz de invertir esta disminución de libertad y de los derechos en relación a los inmigrantes ilegales, que son nuestros hermanos y que son personas que merecen ser respetadas en sus derechos primordiales.

La declaración de Barcelona habla también de un acercamiento hacia los inmigrantes, especialmente las mujeres musulmanas. ¿Cómo se puede concretar este acercamiento?

Pienso que la Declaración final de Barcelona apunta hacia pistas de acción comunes para los diferentes movimientos que integran la coordinación del Movimiento de Trabajadores Cristianos de Europa (MTCE).

En realidad, existen acciones que serán, porque se viven realidades diferentes en los diversos movimientos, más prioritarias que otras, conforme las

opciones. Pero, en lo que respecta a la aproximación de los inmigrantes, y sobretodo, a las mujeres musulmanas, pienso que se concretará de acuerdo con los carismas y objetivos de cada movimiento.

De hecho, pienso que todos los movimientos realizarán acciones para que esa aproximación sea una realidad y creo que así será!

También se habla de intensificar la formación de los militantes para dar una nueva visión de la inmigración. ¿Quiere decir que aun las ideas no están claras?

Personalmente, creo que las ideas no son tan claras, pues todavía hay muchos mitos sobre los inmigrantes y la inmigración que deberán ser eliminados de nuestras cabezas, de nuestras reflexiones.

Es verdad que en muchos países, e incluso entre los trabajadores, es común pensar que los inmigrantes vienen a complicar el mercado de trabajo,

sobretodo en países donde hay mucho desempleo. Estos son vistos como personas iguales, que quieren sobrevivir dignamente, pero como alguien que amenaza el empleo del trabajador nacional. Este es un ejemplo, ipero hay bastantes más! De ahí que se justifique la formación que es apuntada para que una nueva visión sobre la inmigración surja.

El MTCE se propone el contacto y el diálogo con los políticos de cara a las elecciones europeas de 2009. ¿Cuesta hacer llegar a la ▶

► **clase política otro tipo de mensaje?**

De hecho no es muy fácil, pues lo que moviliza la clase política es “agradar” y “manipular” quien les elige. Es difícil conseguir presionar a los políticos, en el sentido de humanizar más las leyes que estos van elaborando para gobernar los Estados, Europa y el mundo.

En realidad, en ocasión de elecciones es más fácil contactarlos y es necesario aprovechar la oportunidad para hacerles llegar nuestras reflexiones, pues si se consigue eso, y todos conocemos algunos ejemplos, nuestras ideas y opiniones son escuchadas, discutidas y, a veces, valoradas.

En resumen, pienso que lo importante es caminar, reflexionar y no guardar las reflexiones en el cajón, sino intentar que ellas lleguen a los que deciden para que de ese modo sean influyentes.

¿Los estados deben poner límites a la inmigración?

Pienso que no deben, sobretodo en lo que refiere a impedir la libre circulación de personas, pues este es un derecho universal. Que haya algunas leyes que protejan a los inmigrantes y a los trabajadores nacionales es otra cosa, pero que se impida la libre circula-

ción me parece un poco extraño, sobretodo cuando a nivel de bienes las restricciones no son tan rigurosas. El extranjero es nuestro hermano y vivir en fraternidad y comunión, como es nuestra convicción de cristianos, no será posible cuando se colocan límites que impiden su libertad.

¿Qué se puede hacer para acortar las diferencias económicas entre el Norte y el Sur?

Las diferencias son tan acentuadas que será difícil disminuirlas. Todavía pienso que si los valores que orientan las políticas no tuvieran en cuenta únicamente el beneficio de los más poderosos, olvidando a los más pobres, los menos desarrollados y los más desprotegidos, el resultado sería bastante diferente. Cuando sea posible invertir los objetivos, siendo que lo más importante pase a ser la promoción de la solidaridad, del compartir y de la fraternidad, todo será muy diferente. Cuando el Hombre esté en el centro y no el capital, todo será muy diferente.

Creo que un cambio de valores podría disminuir las diferencias entre Norte y Sur, pues al final somos todos hermanos, todos iguales y deberíamos todos tener acceso a los mismos derechos y, así,

las asimetrías podrían ser pequeñas.

¿Después del encuentro de Barcelona que retos se plantea el MTCE?

La propia Declaración acaba por enumerar esos desafíos y creo que todos los participantes los divulgarán en sus propios movimientos y países. No es fácil responder a desafíos concretos como MTCE, pero creo que después de estos dos encuentros sobre la temática de la inmigración, los movimientos que integran el MTCE se sentirán más preparados e interpelados para concretarlos. Como coordinación europea, después de las reflexiones y de las constataciones sobre esta materia no podemos quedarnos parados, pues la inmigración exige medidas rápidas, concretas y concertadas.

El MTCE tiene como misión coordinar todo este proceso, apoyar y permitir que se compartan las dificultades y éxitos que se van consiguiendo por los movimientos nacionales y que sirven de incentivo a otros.

Tengo consciencia que la dinámica no puede parar, es necesario continuar trabajando en conjunto, pues los problemas, aunque también locales, son globales y exigen medidas globales.

Recordem

El juliol passat en Josemari Irurtia, militant del grup Magòria de la zona Baix Llobregat, va morir de sobte. Tinguem-lo present en les nos-

tres pregàries. Va ser un home conseqüent amb la seva fe i amb la seva opció per la classe obrera. Al butlletí que ve s'ampliarà el seu testimoni de vida.

El món tal com és

Experiència de comunitat a Nicaragua

LLUÍS SIERRA
COMUNITAT D'EMMAÚS

Emmaús és una comunitat de recent creació (és el nostre tercer any d'història), que està formada per nou persones amb anys de vivència comunitària en altres realitats, persones a les quals va il·lusionar començar un projecte de comunitat compromès i exigent, des de la realitat de cadascun, on es compartís vida, projectes, béns materials, somnis... i, de manera especial, missió, celebració i fe.

I, en aquest sentit, es va plantejar la necessitat de viure un projecte solidari en un país del sud (ja abans havíem compartit, bastants de nosaltres, un altre projecte a Bolívia, que va ser el germen de la posterior comunitat). Les idees es van anar succeint: l'Índia, tornar a Bolívia... o Nicaragua, país de l'Amèrica Central, que ens permetria posar-nos al costat dels més pobres i, naturalment, conèixer una realitat, la de les Comunitats Eclesials de Base, veritables instruments populars de la Teologia de l'Alliberament, tan properes a la nostra manera de sentir i viure la fe, que ens ajudarien a créixer com a cristians i com a comunitat.

A través dels Comitès Óscar Romero vam començar a preparar el nostre projecte d'estiu amb caps de setmana de formació, reunions de preparació, recerca de medicines per dur, recollides de material escolar i de tot tipus... També realitzàrem campanyes per donar suport econòmic al projecte i, directament, a les comunitats una vegada estiguéssim allà. I no ens estendrem més en "l'abans" perquè el veritablement important és el "durant" o el "després".

Una vegada a Nicaragua la

realitat és que l'experiència va ser... INCREÏBLE. L'acollida de les famílies amb les quals vivíem (oferint-nos, des de la seva pobresa, tot el que tenien i més), el compromís il·limitat de les Comunitats Eclesials de Base envers els més necessitats (pobres treballant pels més pobres), la senzillesa i el compartir de les celebracions tan allunyades de la parafernàlia i excés litúrgic que, tantes vegades, vivim aquí... I, de manera especial, aquesta fe viva, vital, compromesa. Una fe que parteix de l'ànima i arriba al cor. Una fe que és testimoniatge i motor, presència i calor, esperança i fortalesa... Una fe que, quan és l'única cosa que es té, ho és tot. Una fe nua, present, viva...

La fe com a gran regal per als qui allà viuen però, de manera especial, gran lliçó per als que hi anem, els que allà vam estar, els que allà vàrem compartir. Només per això, i hi va haver molt més, va valer la pena Nicaragua.

Per acabar volem fer presents alguns noms, sants en vida, Església pelegrina i present allà on es necessita, noms més o menys coneguts que estem segurs que duen un asterisc al costat en l'agenda de Déu: Arnaldo Zenteno, jesuïta mexicà, pare de la Teologia Popular i d'Alliberament a Nicaragua; Fernando Cardenal, exministre d'educació sandinista i responsable directe de la campanya popular d'al·fabetització; doña Marta, doña Sandra... i tanta i tanta gent que ens va canviar la vida i ens va fer entendre, des de l'exemple, el que significa, o hauria de significar, ser cristià.

Avui Emmaús és diferent, ha crescut, s'ha fet gran. Nosal-

tres som els mateixos, però la realitat que vàrem compartir a Nicaragua ens va transformar. El Crist encarnat en aquest poble sofrent es va posar davant nostre i ara no som els mateixos. Com seguir igual si Ell ens va convidar a casa seva?

LES CEB (Comunitats Eclesials de Base) a Nicaragua i els seus projectes

Per entendre el que expliquem a continuació en tota la seva extensió cal saber que les Comunitats Eclesials de Base són grups, generalment units per proximitat de barri, de gent que viu en situació de gran pobresa: una casa de fusta amb alguna paret de bloc, ambient únic amb separacions fetes amb mobles...; el menjar, pràcticament sempre el mateix (matí, tarda i nit), és el gallopinto, una barreja d'arròs i mongetes vermelles; costa arribar a fi de mes i, evidentment, qualsevol contingència extra (despesa escolar, necessitat mèdica...) o no es pot cobrir o significa hipotecar-se durant mesos..., i tantes coses més...

Expliquem això perquè dóna un valor més gran, si és possible, al que relatem a continuació. Per què? Vegeu: aquesta gent, amb totes les seves dificultats, és capaç d'organitzar, subvencionar o gestionar subvencions i portar a terme una sèrie de projectes socials. Aquí en teniu alguns:

1 . Les OLLES DE SOJA, amb què s'alimenta nens i nenes menors de sis anys amb greus deficiències alimentàries. En l'actualitat en funcionen sis en tot Managua i es dóna menjar a més de cinc-centes persones tant d'aquestes edats com casos especials de nens o nenes més grans ▶

► amb greus deficiències nutricionals. Estan ateses per familiars dels nens i voluntaris.

2. El PROJECTE NATRAS (nens adolescents treballadors). És una veritable oportunitat per a aquells nens i nenes que treballen, de vegades a partir dels tres o quatre anys, als carrers de Managua per alimentar-se i alimentar la seva família. Realitzen tallers i formació de cara a aprendre un ofici. Atès per educadors professionals i voluntaris.

3. La CASA LLAR. Hi conviuen, a manera d'internat, nenes i noies fins als 17 anys, que han estat agredides físicament, psíquicament o sexualment a casa seva. Realitzen tallers, van

a col·legi, aprenen a viure i a con-viure... Atès per educadores professionals i voluntàries.

4. MARES ADOLESCENTS Projecte impulsat per una religiosa amb el qual s'intenta formar nenes i noies que ja han estat mares (algunes amb 12 o 13 anys) perquè es formin des del grup a nivell personal, a nivell familiar i a nivell laboral. Atès per una religiosa i voluntaris.

5. El PROJECTE SAMARITANES, que treballa en els focus de prostitució de Managua amb les dones del carrer i en un centre on, als matins o a les tardes, s'acull els seus fills per formar-los, educar-los, potenciar la seva autoestima... Atès per educadors professionals i voluntaris.

No està malament, oi? La realitat és que ens queda tant per aprendre que, algun dia, tard o d'hora, segur que tornem a fer-nos presents en aquesta realitat que és Managua, amb les seves Comunitats Eclesials de Base, que tant ens han ensenyat, de les quals tant hem après...

De moment ens queda el contacte constant amb tots aquells amb qui hem compartit tant, la possibilitat de fer-nos presents enmig d'ells a través de col·laboracions permanents o puntuals i, sobretot, saber que, gràcies a Déu, avui dia les distàncies s'han escurçat tant que gràcies a les noves tecnologies podem estar junts sempre... fins que ens retrobem.

Respuesta al artículo sobre México

ROCÍO ELVIRA Q
MEXICANA, MIEMBRO DE ACO

Con mucho interés comencé a leer el artículo de Eva Marín "México entre la represión y la esperanza" (Butlletí 182). Pero desgraciadamente su visión muestra un gran desconocimiento del país y una visión sesgada de la realidad mexicana.

México y prácticamente toda Latinoamérica arrastran un problema histórico, el populismo, que es la utilización del poder para la manipulación de las masas, los medios, etc. y donde el eje ideológico se basa en el uso de símbolos desgastados por su uso partidista: patria, identidad, revolución, libertad, etc.

Los grandes sindicatos en México: electricistas, mineros, petroleros, maestros son el paradigma de la corrupción. Su sistema es vertical y funcionan básicamente a partir de la figura carismática y corrupta del líder, y a nivel de estructura de una mafia que condiciona a los sindicatos. De juego democrático: cero.

Hablas de APPO y del resul-

tado de las elecciones, desde la postura de quienes querían el poder y no lo han obtenido en las urnas. ¡Cuidado! Podemos estar en total desacuerdo en la forma de gobernar pero el gobernador de Oaxaca fue elegido en el ejercicio democrático, igual que el actual presidente de México.

Lo que más critico de vosotros en esta parte del mundo es que medís con dos varas muy distintas los procesos democráticos: para Europa todo cambio social se sustenta en estructuras democráticas y respeto a las instituciones que hicieron posible esos cambios. Y el ejemplo más claro es la transición española.

Ahora bien, cuando miráis a otros países, en este caso México, le hacéis guiño a todo. Os gusta jugar con veneno poco democrático y generador de más desigualdad. Que maravilla es jugar a ser revolucionario unas vacaciones, y después dejar a los países en el más profundo caos civil, institucional y democrático.

En estos sindicatos o estás con los líderes o no eres de izquierda ni revolucionario.

¿Tomaríais la misma postura reivindicadora si os tomaran ciudades enteras donde lo que reina es el caos, no hay libertad de diferir, ni dialogar con el sindicato o como ciudadano, donde toman la calle, invaden y toman a su arbitrio instituciones o espacios públicos y privados y te cobran peaje por cruzar su feudo?

¿Qué diríais si aquí sitiaran Barcelona, Madrid, Bilbao y quedarais sin actividad política, económica, social, cultural? ¡Imposible verdad!, ¿Por qué entonces os parece "esperanzador" que se tome el Congreso de los diputados o la ciudad entera.

En México y en América Latina queremos democracia, y ejercerla implica respeto a los ciudadanos y a las instituciones.

El populismo no es democrático ni revolucionario; menos, esperanzador.

Militant de l'ACO, vianant de la història

Una contribució senzilla a la història del Moviment Obrer

ALBERT MARÍN
ZONA BAIX LLOBREGAT

Tot recuperant la memòria històrica de tants i tants homes i dones que van contribuir amb el seu esforç i sacrifici a il·luminar els nostres dies amb espurnes de llibertat, vaig descobrir llegint el llibre Peatonos de la historia (que us presentem a la contracoberta d'aquest butlletí) el testimoni de persones molt conegudes i estimades, militants i consiliaris de l'ACO i de la JOC, advocats, sindicalistes, intel·lectuals... Entre totes en vaig escollir una que per la seva senzillesa i testimoni cristià em va ajudar a entendre allò que "en el que anem fent cada dia, donant resposta al nostre compromís, es va construint el nostre ser militants". Aquesta companya és la Carmen López, militant de la zona del Baix Llobregat.

La Carmen es presenta ben bé com és ella: "Me llamo Carmen López Solavera, nací en el pueblo de Huescar de la provincia de Granada, tengo 75 años, soy creyente y de izquierdas." El fet de néixer en una família humil en una zona rural d'Andalusia l'any 1931, al començament d'una República plena de promeses i projectes, marca d'alguna manera una forma d'entendre la realitat. Continua dient: "Cuando estalló la guerra yo tenía cinco años, pero recuerdo estar atenta a las conversaciones de los mayores, de los comentarios que se daban en el entorno y del miedo con que se vivía por los que morían en la guerra y los que fusilaban."

La postguerra va tenir per a ella una influència decisiva de cara a la seva consciència obrera i cristiana, sempre va agrair a la seva mare el testimoni creient. Va patir pel seu germà divuit anys més gran que ella, a qui van detenir i torturar: "En

el año 1943 lo detuvieron y torturaron hasta casi matarlo y fue condenado a muerte, aunque esta no fue llevada a cabo. Fue acusado de ser "rojo" y de delitos en los que nunca participó. En el pueblo muchísima gente lo defendió y los caciques lo condenaban... Tenía mujer y tres hijos de corta edad... Permaneció en prisión 5 años... Las abuelas y toda la familia les ayudaron contra aquella injusticia que estaban cometiendo con mi hermano."

Cercant un futur que ajudés a apaivagar tanta ignomínia va emigrar a Cornellà i començà a treballar als 14 anys en un taller de marroquineria, però

tornà al poble per motius de salut al cap de tres anys. A l'agost de 1956 va tornar a venir a Catalunya amb part de la seva família. "A raíz de todo lo que pasamos y sufrimos no queríamos vivir en el pueblo."

La seva fe centrada en l'Evangelí va fer que poc a poc comencés a redescobrir la seva consciència de classe. "Mis primeras experiencias de lucha obrera confieso que fueron debidas a mis creencias en el evangelio y a practicar la fe... En 1960 conocí a Oleguer Bellavista... que me habló de la existencia de los grupos cristianos de la JOC y posteriormente de ACO."

El testimoni de molts cristians compromesos i la seva militància a la JOC la van ajudar a anar fent el lligam que al principi he comentat (Soy creyente y de izquierdas), recorda que el fet de ser responsable va ser l'ocasió d'anar aprofundint en la seva fe i el seu compromís de classe. "Empecé a darme cuenta de que yo formaba parte de la clase obrera y de que tenía que luchar por ella... En estas reuniones es donde tomo conciencia de la clase a la que pertenezco, de la dictadura franquista que nos oprimía, y de la necesidad de intentar cambiar la sociedad injusta en la que vivíamos la clase obrera."

Els conflictes que en la dècada del 60 sovintejaven al Baix Llobregat la van fer participar de la lluita obrera, aportant el seu granet de sorra en ▶

▶ solidaritat amb els companys. “Mi primera experiencia de lucha obrera fue en el año 1962, a consecuencia de la huelga de Siemens en Cornellà. Mi participación fue con los 42 despedidos, el hacerles llegar el sueldo que solidariamente los trabajadores de la plantilla habíamos recogido para sus familias.

Com sovint ens passa a tots nosaltres, hi ha moments d'hores baixes en les quals la por ens fa recular i ens fa tornar a viure moments de sofriment de la nostra vida, com si la història es tornés a repetir; ella amb tota sinceritat ho expressa així. “Cuando el golpe de

Estado del 23 de febrero de 1981 pasé mucho miedo y rompí el carnet del PSUC, al que pertenecíamos yo y mi marido... Tuve mucho miedo por las consecuencias que podría acarrear aquello y por temor a que le ocurriese algo a mi familia, mis hijas eran pequeñas.”

Al seus 76 anys no s'ha cansat d'aprofundir en les realitats del seu ambient i en la seva fe primerenca i destaca els dos puntals que la van ajudar a recórrer el camí. “En la actualidad los dos estamos en ACO... Creemos que nos hace crecer como creyentes y como personas, y para nosotros esto

tiene mucho valor y estamos en esa línea de fe y de solidaridad con nuestros semejantes... Por fortuna conocemos bastantes curas similares a Oleguer Bellavita y García Nieto, que ojalá toda la iglesia católica tuviese la misma visión de justicia social en su conjunto.”

Moltes gràcies Carmen i Carmelo pel vostre testimoni tan valent i clar en una publicació plural on la visió sobre l'Església, amb molta raó, és negativa en la majoria dels altres “peatones de la historia”.

Recollit de Testimonios y biografías de Peatones de la historia del Baix Llobregat

Recordando a Maria

CARMEN LÓPEZ SOLAVERA
GRUP COLLBLANC – ZONA BAIX LLOBREGAT

El pasado 29 de noviembre murió Maria Figueras, la Maria del Joan como todos los militantes del Baix Llobregat la conocíamos. Tenía 76 años.

Pocos militantes quedan en ACO que recuerden a María y a su marido Joan Estrada, pero creo que es bueno y muy necesario que aflore a las nuevas generaciones la memoria viva de sus militantes de primera hora.

Hasta su muerte fue acompañada por su esposo, que la siguió día a día, hora a hora, minuto a minuto, en su progresiva enfermedad que se comía su personalidad, sus recuerdos y aquello que fue su vida. Su vida no fue fácil, junto a su esposo vivió los momentos felices del crecer de sus tres hijos, pero también el cáliz amargo de la represión y la incompreensión, de la lucha y de la cárcel (en tiempos de Franco el mili-

tante obrero tenía encima por su compromiso sindical una espada de dos filos, el despido y/o la cárcel). Joan y 41 militantes obreros fueron detenidos en una redada al salir de la iglesia de Sant Jaume d'Almeda (Cornellà) tras una reunión sindical y fue condenado a prisión. En los tres meses que duró su encierro, Maria tuvo que sacar fuerzas de flaqueza para tirar adelante su casa y sus hijos, fueron momentos de crisis que hicieron replantearse muy a fondo su confianza en la iglesia oficial que marchaba del brazo con la dictadura franquista y su fe en Jesús del evangelio, su fe en el Jesús solidario con los pobres y oprimidos, ella en su sinceridad recibió más de una bofetada de incompreensión de algunos, que le llevaron a abandonar su relación y su compromiso con la Iglesia e incluso su pertenencia a la ACO.

Tal como en la charla que nos dio la Teresa Forcadás, la libertad y el amor hacia aquello y aquellos con los que nos sentimos unidos puede hacernos tomar posiciones radicales, María optó por salirse de la institución para ser coherente con su vida y sus realidades.

Yo que la conocí doy fe de su vida entregada a los más pobres, de sus palabras en la catequesis con los chavales en que les hablaba de la humanidad de Jesús, de cómo el carné de identidad del cristiano es el testimonio de vida que se ha de dar; como se dice actualmente: nuestra vida es la única Biblia que los que nos rodean leerán.

Maria como tantos otros no sobresalió por sus hechos extraordinarios sino por su vida sencilla de esposa, madre, vecina, amiga..., que hizo de su existencia un testimonio de generosidad y compromiso.

Homilía de Jordi Fontbona en el entierro de Juanita

Lecturas: Ap 21,1-6; Salmo 23 y Jn 14, 1-9

Cuánto tiempo podríamos, ahora, estar hablando de la Juanita. Siempre la recordaremos con su buen humor, sus bromas, su jovialidad. Pero también sabemos que detrás de

esa jovialidad había una vida llena de sufrimiento, desde su infancia hasta el final.

Juanita fue una mujer fuerte, que luchó hasta el final, a pesar de los muchos problemas que vivió, y cargando sobre sus espaldas con una cruz muy pesada. Recuerdo una vez que me dijo: "Tengo que seguir adelante al lado de los míos hasta que Dios me llame".

Juanita, ahora Dios ya te ha llamado para estar con Él y con todos los tuyos para siempre.

Los de ACO sabemos bien como alegrabas nuestros encuentros y reuniones. Donde tú estabas había siempre risas. Quizás ahora, ya completamente libre de todo mal, estarás alegrando esta

vida en plenitud, que todos anhelamos, junto a todos aquellos que has amado, sobre todo de nuestro querido y recordado Ginés.

Nos pasas delante. Has llegado al final de tu camino hacia la casa de que nos habla Jesús: la casa del Padre. Ya has

llegado a ese lugar donde no existe, tal como nos dice el libro del Apocalipsis: "ni muerte, ni luto, ni llanto, porque todo lo viejo ha pasado".

Te encontraremos a faltar, porque para nosotros has sido muy importante. No como dice la letra de una canción de Huelva, tu tierra natal, y que tú con tanta gracia sabías bailar tan bien:

"Cuando mueren los famosos todo el mundo lo lamenta.

¡Cuántos pobres mueren y nadie los tiene en cuenta!".

Pero nosotros, hijos, hermanos, familiares, amigos, vecinos, militantes de ACO te hemos tenido y te seguiremos teniendo en cuenta, porque es-

tarás siempre en nuestro corazón. Y sobre todo estamos convencidos, y esto es lo que en esos momentos nos da paz y confianza, que quien más te tiene en cuenta es nuestro Padre del cielo. Este Padre que nos ama con entrañas de Madre, y que Jesús nos ha acercado hasta poder sentir su aliento y su Fuerza para vivir como hijos suyos.

La fe que tenemos en Él es la que nos hace decir que es con Él con quien ahora tú ya estás y allí nos aguardas.

Es Jesús, que tú tenías como amigo, quien nos lo ha demostrado con su vida toda. Es Él que nos ha enseñado a caminar por este camino que lleva a la casa del Padre: "En la casa de mi Padre hay lugar para todos. Yo soy el camino, la verdad y la vida". Y este camino, lo sabemos bien, es el camino del amor. El camino que tú has seguido. Has amado a los de casa y a los de fuera.

Es por eso que la mejor manera de recordarla nosotros, ahora, es que intentemos amarnos más entre nosotros, haciendo el bien que podamos, siendo buenas personas. Yo creo que si todos los que nos dejan pudieran, nos lo dirían, ahora tú nos lo dices en tu despedida: que nos amemos los unos a los otros. Porque, en definitiva, esto es lo único que nos llevamos al más allá.

Demos gracias a Dios por habernos regalado la vida de la Juanita, y gracias por haberla conocido.

La España profunda

PRUDENCI MERAYO
GRUP MAGÒRIA-ZONA BAIX LLOBREGAT

En muchas ocasiones se ha oído hablar de la España profunda, no en el sentido geográfico sino en unas actitudes concretas, y yo me he preguntado, en más de una ocasión ¿Qué es esta España?

Yo vivo en Catalunya desde hace 43 años y durante mis largos años de vida laboral una o dos veces al año iba a nuestra tierra de origen, de Tina y mía, la tierra Berciana y Cabreiresa, pero pocos días. Estos los dedicaba principalmente a estar con la familia, sobre todo mientras vivieron mis padres y así no tenía ocasión de fijarme i profundizar en otras cuestiones.

Desde hace un tiempo, es decir desde que me retiré de mi vida laboral, y por cuestiones familiares estoy mucho tiempo fuera de Catalunya y ahora sí que es cuando tengo ocasión de analizar las diferentes maneras de pensar, las diferencias culturales que yo considero enriquecedoras y no de confrontación como algunos piensan u otros quieren hacer ver. Lo que sí he de decir es que cuando paso de Cinca para allá noto una manera muy diferente en cuanto a mentalidad, sobre todo en temas políticos y también culturales entre las diferentes zonas geográficas que, no son peores ni mejores, aunque sí diferentes, pero ciertamente me encuentro en ocasiones con opiniones y conversaciones que algunas veces me dan pena y otras me dan ganas de echar a correr. En esto tiene mucho que ver ciertas corrientes políticas o personajes políticos o no po-

líticos y también algunos medios de comunicación que se aprovechan de la mal llamada “libertad de expresión” y se dedican a crear confusión la mayoría de veces con la mentira y la provocación.

Así pues he llegado a la conclusión y considero según mi criterio que la España profunda es la España conservadora y a veces cerrada, donde predomina especialmente la influencia castellano centralista de pensamiento único, país único, nación única donde solo ha de existir una lengua y no se ve la necesidad de la existencia de otros idiomas que no sea el castellano, no se ve necesario cambiar nada, porque ya está todo bien como está, es decir el eterno inmovilismo que siempre ha existido en esa España.

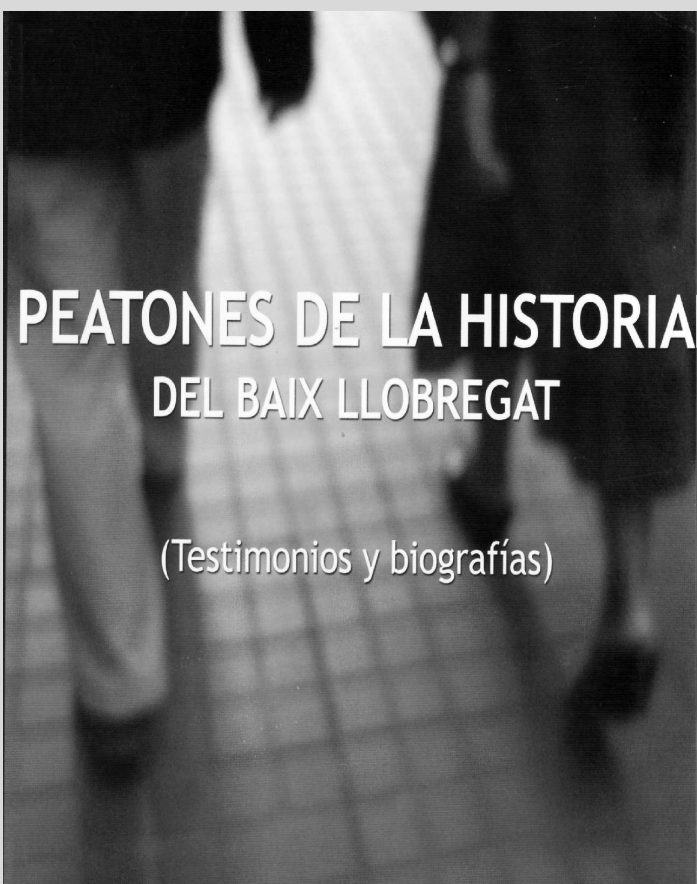
No obstante, dentro de esa España profunda, existe otra aún más profunda, la España reaccionaria e intransigente del nacionalismo español rancio y excluyente, representada en cada momento de nuestra historia por personajes o grupos políticos de una mentalidad muy determinada: Si en los años treinta del siglo pasado esta corriente la representaba principalmente la CEDA (Confederación española de derechas autónomas) y la naciente ultra derechista Falange Española y una parte del clero más reaccionario que también tuvo mucho que ver; después durante los largos años de la dictadura franquista, el militarismo fascista y el nacionalcatolicismo fueron los que impusieron esta

España, donde el pueblo, en general y los trabajadores en particular teníamos que callar, éstos acatar las decisiones de la CNS (Sindicato vertical) el único que existía y que era para el mundo del trabajo el órgano oficial del gobierno; los partidos políticos y todo tipo de asociaciones no hace falta decir que estaban prohibidos.

La Iglesia jerárquica con sus dogmas inflexibles y obediencia ciega, a veces rondando el fundamentalismo integrista que nada tiene que ver con el mensaje de Jesús, era una institución más del Régimen.

Hoy esta “España” está representada principalmente por algunos personajes del PP y otros estamentos oficiales y no oficiales de la vida española, que no hace falta nombrarlos ya que todos los conocemos, por un sector de la jerarquía eclesiástica así como por algunos medios de comunicación; entre ellos sobresale la nefasta Cadena Cope, que aunque no es la única sí que se lleva la palma.

De esta “España” yo siento el mayor rechazo. Por suerte también existe otra España, empezando por la España democrática (no me refiero solo a la democracia parlamentaria, en la cual yo no confío demasiado), a esa España abierta y dialogante, respetuosa con las diferentes culturas, con la pluralidad..., en fin con la del progreso y la convivencia. Con esta España me identifico plenamente.

PEATONES DE LA HISTORIA DEL BAIX LLOBREGAT

(Testimonios y biografías)

Peatonos de la historia del Baix Llobregat (Testimonios y biografías)

Associació per la Memòria Històrica i Democràtica del Baix Llobregat, 2006

La recuperació de la democràcia i de les llibertats, com també de l'autogovern de Catalunya, no es va aconseguir de manera fàcil ni gratuïta. Al contrari: va requerir el treball abnegat i el compromís de moltes persones que s'ariscaven a patir l'empresonament i la tortura, posant en perill fins i tot la seva pròpia vida, per lluitar contra la dictadura franquista i per les llibertats democràtiques.

Sens dubte, es tracta de persones, homes i dones, d'un valor extraordinari, profundament compromeses amb un ideal de llibertat i de justícia social. No obstant això, aquests modestos herois anònims (alguns vinculats a l'ACO), aquests vianants de la història, no acostumen a sortir als llibres d'història... ni tampoc són coneguts per la majoria de la població. I tanmateix sense persones com elles avui no gaudiríem del benestar ni de la llibertat que gaudim. Aquest llibre dóna la paraula a moltes d'aquestes persones i per això significa, en primer lloc, un sincer homenatge a totes elles.

Per adquirir l'obra us podeu dirigir a L'Associació per la Memòria Històrica i Democràtica del Baix Llobregat. També la podreu adquirir a la parada de llibres del 12 d'Octubre i després a la secretaria del moviment a Rivadeneyra.

Escola, religió i poder

Enric Canet, Jordi Puig i Pere Vilaseca
Barcelona, Viena Edicions, 2008

Sabem prou que vivim en una societat plural i diversa, i que cada vegada ho serà més pel paper creixent de la globalització i la immigració. Això implica una adaptació urgent de l'escola en tots els àmbits, incloent-hi el de l'ensenyament de la religió. Tanmateix, la jerarquia eclesial s'ha negat una vegada i una altra a replantejar la manera com s'imparteix l'assignatura de religió i s'entossudeix a mantenir criteris de vint-i-cinc anys enrere.

En aquest marc, els autors d'aquest llibre, cristians que aposten per una nova relació entre escola i religió, han volgut obrir un debat que ja no es pot ajornar més i que se centra en com es pot convertir aquesta matèria en una classe de cultura religiosa que, lluny de l'adoctrinament obligatori, no divideix els alumnes per raó de creença i permeti un millor coneixement de l'altre en un entorn plural.

Per obrir el diàleg, han entrevistat prop d'una vintena de persones d'àmbits molt diversos, del sacerdot a l'ateu, del polític al mestre, del musulmà al catòlic, que expresen un ventall molt gran d'opinions i ens mouen a reflexionar sobre com hauria de ser l'ensenyament de la religió en l'àmbit educatiu.

Mestres, famílies i educadors han d'implicar-se en aquest debat per abordar amb èxit el diàleg cultural i religiós a l'escola avui, sobretot si volem que el coneixement de la diversitat que es vol transmetre a l'aula tingui una extensió al carrer el dia de demà.

Enric Canet, Jordi Puig
i Pere Vilaseca

ESCOLA, RELIGIÓ
I PODER

El trencaclosques que no encaixa

Pròleg d'Antoni Bassas

Entrevistes a:

Cassà M. Just
Ramon M. Nogués
Maissa Noguera
Toni Comin
Pilar Malla
Teresa Forcades
Joan Estruch
Joan Bada
Roser Dofill
Jordi Serrano
Jaume Cela
Teresa Guardans
Carles Capó
Abdennur Prado
Jai Anguita
Cristina Monteys
Ramon Rial
Francesc Gutiérrez

CARTA BLANCA
VIENA EDICIONS